

Modern német poéták verseiből.

Fordította: Träger Ernő dr.

HANG A SÖTÉTBEN.

— Richard Dehmel. —

Asötétben valahol panasz kél,
Szeretném tudni, hogy mi az.
Az éjt vádolja tán a szél.

De a szél nem sir oly közel,
A szél mindig éjjel zokog.
Fülemben panaszol vérem,
A vérem.

De vérem nem sir oly idegenül,
Vérem csendes, miként az éj.
Azt hiszem, egy szív zokog valahol.

HADD PIHENJEK.

— Max Dauthendey. —

Hadd pihenjek csendes szemedben,
Szemed a legcsendesebb hely a földön.

Jól esik megpihenni sötét pillantásodon,
Pillantásod oly kegyes, mint a puha est.

A föld sötét láthatáráról
Csak egy lépés vezet az égre.
A te szemedben van az én földemnek vége.

SZERETEK NÖKET.

— Hermann Hesse. —

Szeretek nőket, kikről ezer évvel
Költők daloltak szerelmes hűvvel.

Városokat, ha már romokba hulltak,
De királysarjak gyászáról búsultak.

Városokat, ha még csak keletkeznek,
Mikor már mai emberek sem lesznek.

Szeretek nőket, kik valók mesébe,
Kiket meg sem szült még az idők méhe.

De csillaghalvány szépségüknek mása
Lesz álmaimnak szép valósulása.

LEÁNYIMA.

— Agnes Miegel. —

Uram, könyörgök Jézus nevében:
Kedvesemet tartsd meg híven nekem!

Uram, engedd, hogy szívem azt kérje:
Piros ajkamat az ajka érje!

Üdvömrre kérlek a porba hullva:
Haljon meg, hogyha máshoz simulna.

